

Arrest

nr. 309 765 van 12 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België op 23 maart 2021 binnenkwam, diende op 24 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 september 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 26 september 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 24/03/2021

Overdracht CGVS: 29/04/2021

U werd op 23 mei 2022 van 14:09 uur tot 18:07 uur gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Pashtu machtig is. Meester VAN DER BEKEN Davy trad op als uw advocaat en was aanwezig tijdens het volledige persoonlijke onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun van etnische afkomst. U bent een moslim van de soenitische strekking. U bent geboren op, volgens de Afghaanse kalender, [...] Hamal 1366 (omgerekend in de Westerse kalender [...] maart 1987) in Ashpan in het district Sherzad van de Afghaanse provincie Nangarhar. U woonde daar tot aan uw definitieve vertrek uit Afghanistan samen met uw vrouw, drie kinderen, twee broers, uw schoonzus en uw twee neefjes. Nadat u afstudeerde aan het secundair onderwijs begon u te werken als bouwarbeider in uw regio. Daarnaast werkte u op uw velden. Nadat uw vader in het jaar 1398 volgens de Afghaanse kalender (2019) stierf aan nierproblemen werd u beschouwd als oudere van de familie.

Toen u op een ochtend naar de moskee ging werd u aangesproken door de imam. Hij wees u er op dat de voorgaande nacht de taliban het huis van uw maternale oom, waar na zijn overlijden enkel nog zijn vier zonen en vrouw woonden, was binnengevallen omwille van hun werk voor daesh. Uw neven waren op dat moment niet thuis. Hierna bezochten de taliban ook de imam. Ze wezen hem er op dat u uw familie ervan moest overtuigen om de banden met daesh te verbreken, aangezien ze anders iemand iets zouden aandoen. Hierop volgend ging u naar het huis van uw oom. Aangezien uw 4 neven niet aanwezig waren, sprak u met de vrouw van uw oom. Zij bevestigde het bezoek van de taliban en ontkende hun banden met daesh. Twintig dagen à een maand later bezocht de taliban uw dorp opnieuw. Nadat ze uw neven weerom niet aantroffen in hun huis sloegen ze willekeurig verschillende dorpsgenoten. Omdat u werd beschouwd als oudere van de familie werd u door uw dorpsgenoten aangesproken op uw neven en hun band met daesh. U bezocht daarna opnieuw het huis van uw maternale oom. De vrouw van uw oom wees u er op dat het slechts om roddels ging en vertelde u dat uw neven van huis weg waren, aangezien ze op verschillende plaatsen werkten. De taliban bezochten hierna weerom uw dorp. Deze keer namen ze een oudere imam gevangen. U werd in het kader hiervan opnieuw benaderd door uw dorpsgenoten. Op vraag van uw dorpsgenoten ging u naar de vrouw van uw oom met de boodschap dat uw neven moesten stoppen met wat ze bezig waren of anders het dorp moesten verlaten. Hier werd opnieuw geen gehoor aan gegeven. Dezelfde situatie herhaalde zich.

Na een tijdje kon de taliban alsnog één van uw neven in hun huis vatten. Ze namen hem gevangen en vermoordden hem. Op de begrafenis van uw neef vertelde de vrouw van uw oom dat haar drie overige zonen u beschuldigden van de dood van hun broer, gezien uw bemoeienissen. Door de problemen waarmee uw neven geconfronteerd werden, besloten ze op een nacht uw dorp te verlaten. Ze verhuisden naar Jalalabad.

Anderhalve maand à twee maanden later werden uw drie neven door de voormalige Afghaanse autoriteiten gevangengenomen. U vernam dit nieuws van uw schoonvader. Hij wees u er op dat uw neven u er nu ook van betichtten dat u samenwerkte met de autoriteiten. Hierdoor zou daesh u willen doden. Hij raadde u aan om uw land te ontvluchten. De volgende ochtend ging u naar een smokkelaar. Vanuit Afghanistan reisde u via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk om vervolgens op 24 maart 2021 in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door daesh en uw persoonlijke vijanden die ook lid zijn van daesh.

Uw familie woont nog steeds in Ashpan, maar nu in het huis van uw schoonvader 50 meter verder. Na de vrijlating van een van uw neven werd uw familie nog een keer bedreigd, waarna ook een van uw broers besloot het huis te verlaten. U weet niet waar uw broer nu is.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en een duplicaat van uw originele taskara, een foto van de identificatiepagina van uw taskara, uw schooldocumenten, de enveloppe en verzendbevestiging van de naar u opgestuurde documenten, een lijstje met de namen en geboortedata van uw kinderen, foto's van al de pagina's in uw paspoort, foto's van uzelf, uw dorp en uw gezin in Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u gedood zou worden door daesh en uw familieleden die banden hebben met daesh. Zo betichten zij u ervan verantwoordelijk te zijn voor het verdrijven van uw neven en hun familie uit uw dorp en voor de arrestatie van uw neven door uw banden met de voormalige Afghaanse autoriteiten. Om onderstaande redenen bent u er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken.

Ten eerste stelde u uw vluchtrelaas op de banden van uw vier maternale neven met daesh. Uw onwetendheid hieromtrent in combinatie met de vage, onlogische verklaringen die u in het kader hiervan aflegt zijn dermate frappant, dat de geloofwaardigheid van uw relaas op deze wijze al een eerste maal onomkeerbaar wordt aangetast. U wist in eerste instantie niets te vertellen over uw neven hun band met daesh. Toen tijdens uw persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar wanneer uw neven precies voor daesh begonnen te werken, waar ze hiervoor naartoe gingen en wat ze deden voor hen, luidde uw antwoord telkens dat u dit niet wist (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23/05/2022 p. 14-16). U begon pas te beseffen dat uw neven werkten voor daesh nádat de taliban hun huis was binnengevallen, de imam van het dorp hierover had aangesproken en u hen niet meer zag werken op de velden (CGVS p. 12, 14-15). Aangezien u zelf ook de gronden van uw familie bewerkte, deze slechts vijf minuten van uw huis verwijderd waren en uw neven slechts 200 à 300 meter van u vandaan woonde (CGVS p. 8 en 16), is het opmerkelijk dat hun afwezigheid niet sneller vragen bij u heeft doen rijzen. Verder meer verklaarde u dat u sinds het overlijden van uw vader door uw familie én door uw dorpsgenoten beschouwd werd als oudere van uw familie (CGVS p. 12-13). Daarnaast wist u te vertellen dat u in Afghanistan een nauwe band had met uw maternale oom, de vader van uw neven (CGVS p. 11). Als hoofd van uw familie en rekening houdende met de band die u had met uw familie langs moederszijde, mag er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u beter op de hoogte was van wat er binnen uw familie precies gaande was. Uw vage verklaringen en onterechte onwetendheid hieromtrent is alvast toonaangevend.

Voorts wist u de banden van uw neven met daesh evenmin hard te maken door uw opvallend inconsistente verklaringen over de aanwezigheid van daesh in uw regio. U wist wel te verklaren dat daesh in Nangarhar in de regio Khogyani verscheen in het jaar 1397 à 1398 volgens de Afghaanse kalender (omgerekend in de Westerse kalender het jaar 2018 à 2019). Daarna kwam daesh in het jaar 1398, aldus het jaar 2019 van de Westerse kalender, volgens u naar de regio Marki Khail (zie administratie dossier 'bemerkingen bij notities persoonlijk onderhoud' en CGVS p. 12). Een regio nog noemenswaardig ver gelegen van uw dorp (zie map 'landeninformatie' document 1 voor landkaarten). In het kader hiervan gaf u bovendien aan dat daesh nooit verder dan deze regio richting uw dorp kwamen (CGVS p. 6). Het jaar dat daesh naar Marki Khail kwam, is meteen ook het jaar dat de klopjacht van de taliban op uw neven al begon (CGVS p. 15).

Verder meer gaf u aan dat uw regio gecontroleerd werd door de taliban (CGVS p. 5) en dat de mensen in uw dorp en de omringende dorpen alles behalve voorstander waren van daesh (CGVS p. 12-13 en 17). Eens bekend raakte in uw regio dat er leden van daesh in uw dorp woonden, begonnen de mensen van de andere dorpen jullie naar eigen zeggen zelfs te haten (CGVS p. 17). Op basis van de veiligheidssituatie die u schetst, de nog maar korte aanwezigheid van daesh in een regio die geografisch gezien niet bij uw dorp in de buurt lag en het uitgesproken standpunt dat de mensen uit uw regio klaarblijkelijk ten opzichte van daesh innamen, is het zeer bevreemdend hoe uw neven plots onopgemerkt de rangen van daesh vervoegden. Door uw vage uitleg en gebrekkige duiding weet u het CGVS dan ook allerminst te overtuigen van uw neven hun banden met daesh, waardoor uw gehele vluchtrelaas logischerwijze volledig op de helling komt te staan. Bovendien legde u geen enkel stuk neer ter staving van hun band met daesh, waardoor dit an sich niets meer is dan een blote bewering die u niet hard kunt maken.

Ten tweede weet u de geloofwaardigheid van uw relaas aan de hand van uw verklaringen over de acties die de taliban ondernamen om een einde te brengen aan het vermeende lidmaatschap van uw neven bij daesh allerminst te herstellen, integendeel. Zo zijn uw verklaringen met betrekking tot dit aspect van uw vluchtrelaas bezaaid met inconsistenties. Daar waar u uzelf afdeed als aanspreekpunt van de familie, was het de imam die bezocht werd door de taliban en die werd verzocht om aan u de boodschap over te brengen om uw neven te doen stoppen met werken voor daesh (CGVS p. 12). Niet alleen is deze vooropgestelde werkwijze uiterst omslachtig, ook strookt deze werkwijze allerminst met de aanwezigheid van de taliban in uw dorp die u vooreerst schetste. Zo wist u hieromtrent te vertellen dat de taliban in het kader van de controle die ze hadden over uw dorp zich vrij in uw dorp begaven, checkposten oprichtten waar het hun uitkwam, Ushr vroegen aan de dorpsgenoten (belasting op de oogst) en zonder reden mensen arresteerden (CGVS p. 5-6). Dat u desondanks nooit met de taliban oog in oog kwam te staan en steeds in de mogelijkheid was om van hen weg te lopen wanneer nodig, streeft alle logica voorbij (CGVS p. 12 en 14, en zie administratie dossier 'bemerkingen bij notities persoonlijk onderhoud' en CGVS p. 18). Niet alleen staat deze plots indirecte aanpak ten aanzien van u in groot contrast met de harde en directe aanpak die u vooreerst vooropstelde, ook ondergroef u op deze wijze eigenhandig uw eigen rol als oudere, en bijgevolg ook als aanspreekpunt, van de familie.

Verder meer was u zeer onduidelijk over het aantal keren dat de taliban voor opschudding zorgde in uw dorp tijdens hun zoektocht naar uw neven. Vooreerst schetste u tijdens uw persoonlijk onderhoud een situatie waarin de taliban een specifiek, maar noemenswaardig, aantal keer leek langs te komen. Zo gaf u aan dat de taliban telkens het huis van uw maternale oom binnenviel in hun zoektocht naar uw neven, waarna ze bij de eerste de keer de imam bezochten, de drie daaropvolgende keren willekeurig uw dorpsgenoten aanvielen. Hierna namen ze een oudere imam gevangen en kwamen ze nog een keer voordat ze effectief een van uw neven aantroffen, gevangennamen en doodden. Volgens uw verklaringen zou de taliban dus zo'n zevental keer zijn langsgeslagen (CGVS p. 12-13). Het aantal keren dat u naar aanleiding van hun voornoemde passages door uw dorp zelf het huis van uw maternale oom bezocht om met uw tante te redenen, kon u naar eigen zeggen dan weer niet meer bijhouden (CGVS p. 17). Doch specificeerde u in tegenstrijd hiermee ook tijdens uw persoonlijk onderhoud dat de taliban net voor het jaar 1399 uw neven begonnen te zoeken, dat ze tussen hun eerste en tweede bezoek 20 dagen tot een maand tussen lieten en dat één van uw neven reeds aan het begin van het jaar 1399 door de taliban werd gedood (CGVS p. 15, 17-18). Meer specifiek gaf u alsook aan dat de taliban tot twee of drie keer kwamen en dat de laatste keer één neef werd aangetroffen en gedood (CGVS p. 14). Een omschrijving en aantal dat alles behalve overeenstemt met de wederkerende tirannie van de taliban die u tegelijkertijd trachtte te portretteren, noch met uw eerdere verklaringen (supra). Een dergelijke inconsistente en weerom weinig verhelderende situationele duiding, doet nogmaals de wenkbrauwen fronsen.

Deze trend zette u ten derde verder met uw ontwijkende verklaringen over wat er zich precies afspeelde in de nasleep van het overlijden van één van uw neven door de hand van de taliban. Zo legde u eerst en vooral ronduit tegenstrijdige verklaring af met betrekking tot het vertrek van de familie van uw neven uit uw dorp. U gaf vooreerst aan dat u vernam van aanverwanten dat zij na de begrafenis 's nachts uw dorp verlieten. U ging zelfs naar hun huis om dit te verifiëren (CGVS p. 19). Vervolgens paste u verrassend genoeg uw vooropgestelde tijdslijn aan. Zo was de familie van uw neven plotsklaps, na vooreerst in allerijl te zijn vertrokken in de nacht na de begrafenis, pas na twee à drie dagen vertrokken uit uw dorp (CGVS p. 20). Een veelzeggend verschil. Daar waar u bovendien vooreerst bij de Dienst Vreemdelingenzaken wist te vertellen dat deze familieleden verhuisden naar Jalalabad, was dit tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS plots uw geheugen ontglipt.

Eens hiermee geconfronteerd verklaarde u deze vergetelheid door te zeggen dat u niet wist waar ze in Jalalabad woonden en dat u dit pas te weten kwam toen uw neven gearresteerd werden door de voormalige Afghaanse autoriteiten (CGVS p. 19). Een allerminst rechtzettende verklaring, gezien er tijdens uw persoonlijk onderhoud niet werd gevraagd naar of u hen wist te lokaliseren op dat moment. Ook op dit vlak liet u aldus na een duidelijke en consistente situatieschets te geven.

Dat u ten vierde gevisieerd zou worden door daesh en uw familie die werkte voor daesh, omdat u onrechtstreeks verantwoordelijk wordt geacht voor de dood van één van uw neven en de arrestatie van uw drie andere neven, streeft evenzeer alle logica voorbij. Zo schetste u zelf een situatie waarin het logisch zou zijn dat u als oudere van de familie uw familieleden die banden hebben met daesh hierop zou aanspreken. In het kader hiervan ging u in gesprek met de vrouw van uw maternale oom en gaf u haar vooreerst het advies om haar zonen ervan te overtuigen hun banden met daesh te verbreken. Wanneer zij hiernaar geen oren had, raadde u haar aan om met haar zonen het dorp te ontvluchten of naar de voormalige Afghaanse autoriteiten te gaan (CGVS p. 12-14 en 19-20). De stappen die u ondernam en op basis waarvan u beschuldigd wordt als verrader, lijken allerminst stappen die er op wijzen dat u ook effectief beschuldigd zou

kunnen worden als verrader. Immers portretteerde u uzelf eerder als bemiddelende en adviserende actor die als spreekbuis fungeerde voor de familie en de dorpsgenoten die bij u hun beklag zouden hebben gedaan. Het is dan ook zeer bizar dat er vervolgens met de vinger naar u zou worden gewezen. In het kader hiervan moet er eveneens op gewezen worden dat heel het dorp en de omringende dorpen volgens u op de hoogte waren van de activiteiten van uw familie voor daesh (CGVS p. 12-14 en 17). Dit maakt het eens te meer absurd dat u specifiek de schuld kreeg voor wat er uw neven overkwam.

Daar waar er op dit punt reeds werd vastgesteld dat de bedreiging van daesh en uw familieleden met banden bij daesh alle grondslag mist, is ook de wijze waarop deze dreigementen tot bij u zouden zijn gekomen allerminst overtuigend. Zo kwam u dit met name te weten van uw schoonvader die ook bij u in het dorp woont. Hij kreeg van de echtgenoot van uw nicht S. te horen dat uw neven gearresteerd werden en dat u hiervoor verantwoordelijk werd geacht. Hierdoor zou u gestraft worden met de dood (CGVS p. 20). Op basis van deze boodschap, die u aldus onrechtstreeks ontving van daesh en uw familieleden bij daesh, besloot u om uw eigen gezin, alsook uw hele hebben en houden achter te laten en Afghanistan te ontvluchten. Dit terwijl u net zoals het gebrek aan rechtstreeks contact met de taliban, u evenmin ooit oog in oog kwam te staan met daesh en überhaupt niet op de hoogte bent van wie, naast uw familieleden, u bij daesh precies viseerden (CGVS p. 21). Desondanks wees u erop dat het om een 'officieel' dreigement ging van daesh (CGVS p. 21). U nam een dergelijk dreigement serieus, omdat het mensen van het dorp waren die u bedreigden, met name uw neven die u goed kenden, waardoor u zeer gemakkelijk door hen gevat zou kunnen worden (zie administratie dossier 'bemerkingen bij notities persoonlijk onderhoud' en CGVS p. 21). Echter had u uw neven reeds lange tijd niet gezien, hadden zij uw dorp verlaten en kwam daesh überhaupt nooit in de buurt van uw dorp. Voornoemde vaststellingen ondergraven uw vrees compleet en bevestigen eveneens het ongeloofwaardige karakter van uw vluchtrelaas dat voortspuit uit uw verklaringen die over heel de lijn als gebrekkig beschouwd kunnen worden. Tot slot merkt het CGVS op dat u ter staving van uw relaas eigenlijk geen enkel stuk neerlegde, waardoor dit in zijn geheel slechts een blote bewering blijkt die niet overtuigt.

Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid, onderlijnen het frauduleuze karakter van uw verzoek om internationale bescherming en ondermijnen uw geloofwaardigheid compleet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Het feit dat u hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam, een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van documenten dat u voorlegt, vermogen niet de appreciatie van bovenstaand verzoek in positieve zin om te buigen. Meer bepaald vormen noch de voorgelegde identiteitsdocumenten, noch de documenten ter staving van uw opleidingsgraad, noch de verzendbewijzen van voornoemde documenten een bijdrage aan de bewijswaarde van uw asielrelaas. Daarnaast moet er gewezen worden op de slechts ondersteunende functie van deze documenten, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie ook dat allerhande Afghaanse documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, waardoor de bewijswaarde eerder relatief is. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden (zie map 'landeninformatie' document 2). Uw originele taskara en het originele duplicaat hiervan, alsook een foto van uw paspoort inclusief foto's van de pagina's in uw paspoort, vormen slechts een begin van bewijs van uw identiteit, hetgeen in casu eigenlijk niet wordt betwist.

Wat betreft de opmerkingen die uw advocaat aan het CGVS bezorgde met betrekking tot uw persoonlijk onderhoud (zie administratief dossier) kan ten eerste aangestipt worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing. Hoe dan ook moet worden aangestipt dat hoewel het CGVS hier in de mate van het mogelijke bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, deze opmerkingen de beoordeling van het CGVS niet hebben kunnen wijzigen. Te meer het klaarblijkelijk voornamelijk post-factum wijzigingen en/ of toevoegingen betrof, volstaan deze geenszins om uw geloofwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge

van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals

bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikel 18 van het Handvest;
- Artikelen 48/3, 48/5, 48/6, § 5, 62, § 2, van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- De zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Voorafgaande bemerking

Verzoeker heeft verschillende jaren gediend in de Afghaanse krijgsmacht, wat hij kan staven met authentieke documenten. Om zich te kunnen aanmelden, heeft hij echter moeten liegen over zijn identiteit. Zijn militaire kaart (stuk 5) identificeert hem bijgevolg als E. Hoewel de naam van verzoekers vader en zijn foto op zijn militaire kaart duidelijk overeenstemmen met zijn ware identiteit, vreesde hij dat het CGVS zijn relaas als ongeloofwaardig zou beschouwen door deze incongruentie. Deze vrees heeft hem ervan weerhouden om zijn militaire documenten neer te leggen tijdens zijn persoonlijk gehoor bij het CGVS.

Het betreft echter cruciale informatie die duidelijk maakt dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in zijn land van herkomst. Bijgevolg heeft hij de Afghaanse ambassade in Brussel gecontacteerd om de documenten te laten legaliseren en zijn identiteit te bevestigen. Vervolgens zal hij de documenten laten vertalen. In afwachting hiervan vraagt hij aan Uw Raad om - gelet op zijn volle rechtsmacht - reeds rekening te houden met deze documenten.

Het eerste rechtsmiddel beargumenteert mede op basis van de nieuwe documenten dat verzoeker wel degelijk recht heeft op het vluchtelingenstatuut. Het tweede middel verklaart waarom de huidige situatie in Afghanistan in subsidiaire orde minstens de toekenning van de subsidiaire bescherming vereist.

De bestreden beslissing hanteert gedragingen en beweegredenen van derden, meer bepaald de neven van verzoeker, de talibanstrijders, en zijn schoonvader, om het asielfrelaas van bij het begin in twijfel te trekken. De bestreden beslissing acht het in het bijzonder ongeloofwaardig dat verzoeker pas na de razzia van de taliban te weten gekomen was dat zijn neven aanhangers waren van Daesh. Volgens de bestreden beslissing zou verzoeker, als de paterfamilias die in de buurt van zijn neven woont en werkt, eerder weet gehad moeten hebben van hun affiliaties.

Dit is een opmerkelijke denkwijze die geen rekening houdt met de modus operandi van de terreurgroepering Daesh, die gelijkenissen vertoont met de tactieken van de taliban in de strijd tegen de Afghaanse regering en de internationale coalitie. Ondanks het feit dat Daesh in Oost-Afghanistan een territoriale nederlaag geleden heeft in 2019, blijft de groepering actief. Er zouden zich doorheen het land terreurcellen bevinden, die de capaciteit behouden om doelgerichte aanslagen te plegen. Het is evident dat een terroristische tactiek gepaard gaat met absolute geheimhouding ten aanzien van iedere buitenstaander, ook wanneer het familieleden betreft.

Bijgevolg verloopt ook het radicaliserings- en rekruteringsproces onder de radar. Rekrutering verloopt vaak online, in de beslotenheid van de huiselijke kring, of via informele netwerken, waar de familie- en vriendenkring slechts voorbeelden van zijn.

Reeds in 2007 omschreven T. VELDHUIS en E. BAKKER hoe een radicalisering gepaard gaat met een identificatieproces, waarbij de betrokkene aansluiting zoekt bij de zogenaamde in-group, en buitenstaanders, oftewel de out-group, gepercipieerd kunnen worden als een bedreiging. Ook expert R. COOLSAET schrijft in navolging van CRENSHAW dat de nieuwe groep kan functioneren als een 'substituut van de familie'.

Niettemin stelt de bestreden beslissing dat de onwetendheid van verzoeker over het reilen en zeilen van zijn neven "onterecht" is. Het kan met andere woorden niet anders dan dat zijn neven hun affiliatie met Daesh op de één of andere manier te kennen gegeven zouden hebben. Naast de academische literatuur bestaan er echter tal van verklaringen voor de geheimhouding van verzoekers neven. Dat verzoeker als militair Verbonden was aan het Afghaanse regime, verklaart waarom hij en zijn neven niets met elkaar te maken wilden hebben.

Bovendien acht de bestreden beslissing het twijfelachtig dat de taliban eerst de imam van het dorp benaderd zouden hebben, in plaats van meteen bij verzoeker als familielid van de verdachten te hebben aangeklopt. Ongeacht het feit dat hier opnieuw tal van verklaringen voor te bedenken zijn, heeft verzoeker bovendien in zijn persoonlijk onderhoud expliciet de reden hiervan gegeven: de taliban wilden dat de imam bij het ochtendgebed het hele dorp zou inlichten over de aanwezigheid van Daesh en de klopjacht op verzoekers neven. Bovendien is het logisch dat verzoeker als voormalig militair er alles aan deed om uit de handen van de taliban te blijven.

De bestreden beslissing ziet op deze manier niet alleen logische verklaringen voor de gedragingen van derden en de kennis van verzoeker over het hoofd, maar negeert ook de aanbevelingen van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna UNHCR genoemd). De UNHCR waarschuwt immers voor speculaties omtrent de plausibiliteit van een gedraging van de betrokkene of van derde partijen:

'In conclusion, UNHCR's research indicated that decision-makers' judgements about whether asserted facts were plausible were often based on subjective assumptions, preconceptions, conjecture, and speculation rather than on independent, objective, reliable, and time-appropriate evidence.

If plausibility is to be used as an indicator of credibility, it is important that the assessment is conducted with reference to the entirety of the evidence and other indicators of credibility. A decision-maker may err if he or she rejects an application for international protection on the grounds of implausibility alone, notwithstanding the fact that the evidence was otherwise internally consistent and there was an absence of contradictory evidence from country or other expert evidence."

Tweede onderdeel

Vervolgens houdt de bestreden beslissing voor dat verzoeker onduidelijkheid gegeven zou hebben omtrent het aantal bezoeken van de taliban. Deze beweerdelijke onduidelijkheid belemmert de bestreden beslissing echter niet om zelf een overzicht te geven van een zevental bezoeken, waarbij talibanaanhangers o.a. de imam van het dorp benaderde, dorpelingen sloegen en een oudere imam meegenomen hebben. De bestreden beslissing meent op dit punt een tegenstrijdigheid te kunnen ontwaren in het relaas van verzoeker, die op een gegeven moment gezegd zou hebben dat de taliban 'siech ts' "twee à drie keer" naar het dorp gekomen zijn.

Een goede lezing van de nota's van het persoonlijk gehoor maakt echter duidelijk dat verzoeker dit als antwoord gegeven heeft op de vraag of zijn neven ooit naar huis gekomen waren. Eén van zijn neven is met andere woorden naar huis gekomen na twee à drie bezoeken van de taliban, is daar aangetroffen en nadien gedood. Dit heeft nog een viertal andere bezoeken van de taliban, die nog steeds op zoek waren naar de

andere neven, niet verhinderd. Een dergelijke incorrecte lezing van een persoonlijk gehoor is een manifeste schending van de zorgvuldigheidsplicht en rechtvaardigt an sich reeds een vernietiging van de bestreden beslissing.

Ook op andere punten permitteert de bestreden beslissing zich een haast dichterlijke vrijheid om het relaas van verzoeker te verbasteren. Zo zou verzoeker verklaard hebben dat zijn neven en hun familie "plotsklaps" en "in allerijl" na de begrafenis van de overleden neef vertrokken zijn. De nota's van het persoonlijk onderhoud reflecteren de bewoordingen van de bestreden beslissing hoegenaamd niet.

Op p. 19 van de nota's vertelt verzoeker namelijk dat de familie van zijn neven na de begrafenis "in de nacht" vertrokken is, zonder te

verduidelijken over welke nacht hij het had. Op p. 20 preciseert hij dat ze in de nacht "twee à drie dagen" na de begrafenis vertrokken zijn. Hij stelt hierover nog expliciet het volgende:

"Ik zei daarvoor dat ze na de begrafenis zijn vertrokken en nu zeg ik een specifieke tijd, nu zeg ik de tijd specifiek 2-3 dagen later."

Het is de tegenpartij die ten onrechte de omschrijvingen "na de begrafenis" en "in de nacht" samenvoegt tot een "plots vertrek" onmiddellijk na de begrafenis.

Een dergelijke vervorming van het asielrelaas is wederom een manifeste schending van de zorgvuldigheidsplicht, en vormt reeds voldoende grond tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Derde onderdeel

De tegenpartij trekt verzoekers geloofwaardigheid verder in twijfel met de vaststelling dat hij verschillende veilige landen gepasseerd zou zijn zonder de internationale bescherming aan te vragen. Op deze manier miskent de bestreden beslissing dat asiel aanvragen een recht is dat gewaarborgd wordt door artikel 18 van het EU Handvest. Noch de Conventie van Genève van 1951, noch enig ander juridisch instrument verplicht vluchtelingen om bij de eerste grens van een veilig land asiel aan te vragen. Door deze overweging te gebruiken bij de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid, stelt de tegenpartij een onwettige vereiste.

De UNHCR stellen bovendien duidelijk dat een dergelijke overweging niet gebruikt mag worden om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te ondergraven:

"It is UNHCR's view that reference to the concept of a safe third country is not appropriate in the credibility assessment. That an applicant does not apply for asylum in a third country is not indicative of the non-credibility of the asserted reasons for the application and should not be considered to undermine the applicant's credibility. Reliance on such a factor in the credibility assessment may result in violation of the principle of non-refoulement. (eigen aanduidingen)

Vierde onderdeel

Dat de bestreden beslissing steunt op subjectieve overwegingen van de tegenpartij en een niet-waarheidsgetrouwe lezing van het asielrelaas, is des te problematischer in het licht van zijn gegronde vrees voor vervolging. Zelfs indien hij op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan in het voorjaar van 2021 geen gevaar liep - quod non - is hij sinds de machtsvername van de taliban réfugié sur place, en mag hij een gegronde vrees koesteren voor een vervolging door de taliban wegens zijn vermeende politieke overtuiging. Als familielid van Dalesh-aanhangers riskeert verzoeker immers het doelwit van dezelfde verdachtmakingen te worden. Het EUAA Country of Origin Report : Afghanistan - Targeting of Individuals van augustus 2022 bevestigt de praktijken die verzoeker omschreven heeft, en omschrijft hoe de taliban op de enkele basis van verdenkingen overgaan tot standrechtelijke executies en enforced disappearances:

"The Taliban launched operations to restrain ISKP446, and killings were mainly reported from Nangarhar Province in October and November 2021447. OHCHR reported on three additional extrajudicial killings of suspected Islamic State (IS) affiliates in the second week of February 2022. According to the same source, many cases involved enforced disappearances, torture, and ill-treatment by the Taliban. In the reporting period 15 August 2021-15 June 2022 UNAMA recorded 59 extrajudicial killings, 22 arbitrary arrests and detentions, 7 incidents of torture and ill-treatment of accused ISKP affiliates. All incidents were carried out by the Taliban, and most took place in Chaparhar District and Jalalabad City, Nangarhar Province. Records of such abuses in October and November 2021 followed a similar pattern: the victims' bodies were found one or two days after they were arrested by the Taliban, often beheaded and dismembered, and 'sometimes hanging

from trees'. The incidents provided as examples by UNAMA included a tribal elder who was arrested by the Taliban at a mosque, allegedly for ISKP affiliation. His body was found one day after, severely mutilated. According to Ariana News, reporting on 6 February 2022, at least 50 ISKP fighters in Nangarhar had surrendered to the Taliban after mediation with tribal elders. The same source reported that over 500 ISKP members had surrendered to the Taliban since the takeover. According to Human Rights Watch's Patricia Gossman, whole Salafist communities in the provinces Kunar and Nangarhar were subjected to night raids, and detentions of men and sometimes boys, even if they had nothing to do with ISKP. Although not having precise numbers, many ended up as victims of summary executions or were forcibly disappeared. An anonymous organisation, interviewed by the Finnish and Swedish migration services for this report on 31 May 2022, human rights violations against individuals accused of ISKP affiliation still occurred in Nangarhar, although the frequency was less than the previous year. The organisation still received reports, as of 31 May 2022, about persons being detained for a few days, and then being killed, because they were accused of links to the ISKP." (eigen aanduidingen)

Bovendien riskeert verzoeker als voormalig militair het doelwit te worden van vervolging door de taliban. Reeds in een richtlijn van februari 2022 stelde de UNHCR het volgende:

"Based on available reports about widespread human rights violations in Afghanistan, including accounts provided by Afghans in flight and those already abroad as part of UNHCR broad monitoring, UNHCR is concerned that recent developments are giving rise to an increase in the need international refugee protection for people fleeing Afghanistan." (eigen aanduidingen)

In een voetnoot identificeert de UNHCR vervolgens enkele risicogroepen:

"This includes, among other groups, Afghan women and girls; Afghans associated with the former government or with the international community in Afghanistan, including former embassy staff and employees of international organizations; former members of the Afghan National Security Forces and Afghans associated with the former international military forces in Afghanistan; journalists and media workers; human rights defenders; ethnic and religious minority groups; and Afghans of diverse sexual orientations and gender identities. Family members and others closely associated with persons at risk of persecution are frequently at risk themselves." (eigen aanduidingen)

Ook het hierboven geciteerde COI rapport van het Europees Asielagentschap, Afghanistan - Targeting of Individuals, geeft diverse voorbeelden van vervolging van voormalige militairen. Het Richtsnoer van het Europees Asielagentschap geeft dan ook terecht aan dat personen die banden hebben met het voormalige Afghaanse regime mogelijks nood aan internationale bescherming hebben.

Met subjectieve overwegingen, een verkeerde lezing van het asielrelaas en een wederrechtelijk critérium om de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel te trekken, schendt de bestreden beslissing artikelen 48/3, 48/5 en 48/6, §5 van de wet van 15.12.1980. Hiermee geeft de bestreden beslissing ook blijf van een ondeugdelijke motivatie, wat neerkomt op een schending van artikel 62, §2 van de wet van 15.12.1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991. De bestreden beslissing schendt eveneens het procedurele luik van artikel 3 EVRM, artikel 18 van het EU-Handvest en de algemene zorgvuldigheidsplicht."

In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming.

Vervolgens verwijst verzoeker naar landeninformatie waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie wel degelijk precair is. Bovendien wijst verzoeker op zijn persoonlijke, risicoverhogende omstandigheden die volgen uit zijn asielrelaas alsook naar zijn profiel als voormalig militair. Bijgevolg dient artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet te worden toegepast.

Tot slot is verzoeker van mening dat de humanitaire en socio-economische crisis te wijten valt aan de taliban als actor en hij aldus in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

1. De bestreden beslissing;
2. Envelop van de aangetekende zending waarmee de bestreden beslissing op 27.09.2022 ter kennis gekomen is van de verzoeker;
3. Attest van huisvesting;

4. *Bewijs van burgerlijke registratie;*
5. *Militaire kaart van verzoeker;*
6. *Document van het Afghaanse leger.*

5 UNHCR, *Beyond Proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems*, UNHCR, Brussel, 2013, p. 207.”

2.1.3. In een aanvullende nota van 3 mei 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende stukken ter kennis:

- het EUAA-rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments*” van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023;
- het EUAA-rapport “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- het EUAA-rapport “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023;
- het EUAA-rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023;
- de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van Cedoca van 14 december 2023.

2.1.4. In een aanvullende nota van 29 mei 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende stukken ter kennis:

- het EUAA-rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments*” van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023;
- het EUAA-rapport “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024;
- het EUAA-rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023;
- de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van Cedoca van 14 december 2023;
- het EUAA-rapport “*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 2 februari 2024.

2.1.5. Op 29 mei 2024 legt verzoeker een aanvullende nota neer waarin stukken worden gevoegd ter staving van diens werkzaamheden. Tevens voegt verzoeker stukken toe ter staving van diens integratie en verwestering.

Aangaande diens verwestering stelt verzoeker dat hij sinds 24 maart 2021 in België verblijft, waar hij zich gedurende de afgelopen jaren heeft geïntegreerd. Hij spreekt Engels en Frans.

Verzoeker werkt in een Brussels restaurant genaamd Maharaja Tandoori en is er sinds 2023 aan de slag.

2.1.6. Stukken ter staving van de aanvullende nota van verzoeker:

- “7. *Individualisatieattest van de Afghaanse ambassade;*
8. *Kopie van het paspoort van verzoeker;*
9. *beëdigde vertaling van het bewijs van de burgerlijke registratie;*
10. *Beëdigde vertaling van het document van het Afghaanse leger;*
11. *Beëdigd vertaalde verlofbrief van de Afghaanse strijdkrachten;*
12. *Beëdigde vertaald akkoord van het rekruteringsbureau in Nangarhar;*
13. *Loonfiches van verzoeker voor de periode april 2023 – april 2024”.*

2.1.7. Op 31 mei 2024 legt verzoeker ter terechtzitting de originele documenten neer naar waar wordt verwezen in zijn aanvullende nota.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota dat hij voor de Afghaanse veiligheidskrachten heeft gewerkt. Verzoeker heeft dit niet tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming vermeld. Verzoeker geeft hierbij als uitleg dat er een andere naam op zijn documenten staat. Immers moest verzoeker een andere naam gebruiken, omdat hij minderjarig was. Bijgevolg dacht verzoeker dat dit zijn geloofwaardigheid kon schaden.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers nieuwgevonden verklaringen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker noch bij aanvang van de procedure, noch tijdens het persoonlijk onderhoud op enig ogenblik gewag heeft gemaakt van deze thans in het verzoekschrift aangehaalde asielmotieven. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om zo spoedig mogelijk alle elementen nodig voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. De Raad is bovendien van oordeel dat van iemand die zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens een status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is. Het feit dat verzoeker deze asielmotieven pas in het verzoekschrift aanhaalt doet dan ook reeds afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Waar het verzoekschrift aanvoert dat verzoeker schrik had om de waarheid te vertellen over zijn werkzaamheden uit angst dat deze ongelooftwaardig werden bevonden, merkt de Raad op dat een verzoek om internationale bescherming op zich reeds een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten bieden. De behandeling van een verzoek geschiedt in vertrouwen en 'vrees' kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie over zijn identiteit of asielrelaas te debiteren. De Raad benadrukt hierbij dat verzoekers voorgehouden werkzaamheden, die verzoeker *nota bene* ook verbindt aan zijn vrees tegenover Afghanistan, van zodanig fundamentele aard zijn met betrekking tot diens identiteit en vrees dat het weinig denkbaar is dat verzoeker deze zou verzwijgen voor de Belgische asielautoriteiten. Bovenal gaf verzoeker bij aanvang van de procedure aan dat hij zijn verzoek om internationale bescherming in België wenste in te dienen, omdat hij over België had gehoord in Griekenland, het land waar hij na Pakistan, Iran en Turkije is doorgereisd, nadat hij uit Afghanistan is vertrokken in april 2020 volgens zijn verklaringen (DVZ-verklaring, stuk 7). Hij had aldus voldoende informatie en tijd om de motieven van zijn verzoek onmiddellijk kenbaar te maken.

Verzoekers uitleg dat hij een andere naam diende op te geven vanwege zijn leeftijd wordt ook niet aanvaard door de Raad. Verzoeker gaf immers klaarblijkelijk wel de echte naam van zijn vader op. Dat verzoeker zou liegen over zijn eigen naam maar meteen de echte naam van zijn vader zou opgeven, is geheel onlogisch. Verzoeker zou zo immers klaarheid scheppen over zijn werkelijke identiteit. Voorts blijkt uit verzoekers militaire kaart dat deze werd afgegeven in 2013 (verzoekschrift, stuk 5). Gelet op het feit dat verzoeker verklaarde te zijn geboren in 1987, had verzoeker al sinds 2005 de meerderjarigheid bereikt. Het bewijs van verzoekers burgerlijke registratie, op naam van verzoekers werkelijke naam, stelt dan weer dat verzoeker sinds 2010 in het leger zat (verzoekschrift, stuk 4). Dit document, op naam van de werkelijke naam van verzoeker, doet geheel afbreuk aan het feit dat verzoeker een andere identiteit aanwendde om in het leger te gaan.

Hoe dan ook blijkt uit alle documenten voorhanden dat verzoeker meerderjarig was ten tijde van zijn legerdienst, hetgeen verzoekers uitleg omtrent de noodzaak om een valse identiteit aan te wenden geheel ondergraaft.

In zijn verzoekschrift en aanvullende nota's geeft verzoeker ook niet de minste duiding omtrent de aard en duurtijd van zijn activiteiten in het leger. Nochtans kan er van iemand die, eerstens manifest misleidende verklaringen aflegde omtrent zijn identiteit en activiteiten, worden verwacht dat hij deze zo volledig mogelijk tracht toe te lichten met de middelen die hij daartoe heeft. Dat verzoeker dit naliet te doen, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Wat de waarde van verzoekers documenten betreft, kan worden verwezen naar de COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van Cedoca waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt (Landeninformatie, stuk 6, nr. 2). Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om verzoekers voorgehouden werkzaamheden te staven. Wat de bevestiging van verzoekers identiteit betreft door de Afghaanse ambassade, merkt de Raad op dat het geheel onduidelijk over welke methodes de Afghaanse ambassade in Brussel zou beschikken om tot een zulke conclusie te komen. Gelet op de politieke context en overname van de taliban kan de Raad er enkel vanuit gaan dat de ambassade zich louter baseert op de verklaringen van verzoeker en op de door hem neergelegde documenten om tot een zulke conclusie te komen, hetgeen gelet op het voorgaande niet als afdoende bewijskrachtig kan worden beschouwd.

Wat diens overige verklaringen betreft oordeelt de bestreden beslissing op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolging daar zijn verklaringen met betrekking tot zijn neven niet kunnen overtuigen (i), de door verzoeker beschreven gedragingen van de taliban niet aannemelijk zijn (ii), verzoeker vage verklaringen aflegde met betrekking tot wat er zich precies afspeelde in de nasleep van het overlijden van één van zijn neven (iii), het niet logisch is dat verzoeker werd gevisieerd door Daesh (iv) en verzoeker bovendien laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende (v).

Verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen door het plots aanhalen van nieuwe elementen, het aanvoeren van vergoelijkningen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen omtrent zijn neven niet geloofwaardig zijn:

“Voorts wist u de banden van uw neven met daesh evenmin hard te maken door uw opvallend inconsistente verklaringen over de aanwezigheid van daesh in uw regio. U wist wel te verklaren dat daesh in Nangarhar in de regio Khogyani verscheen in het jaar 1397 à 1398 volgens de Afghaanse kalender (omgerekend in de Westerse kalender het jaar 2018 à 2019). Daarna kwam daesh in het jaar 1398, aldus het jaar 2019 van de Westerse kalender, volgens u naar de regio Marki Khail (zie administratie dossier ‘bemerkingen bij notities persoonlijk onderhoud’ en CGVS p. 12). Een regio nog noemenswaardig ver gelegen van uw dorp (zie map ‘landeninformatie’ document 1 voor landkaarten). In het kader hiervan gaf u bovendien aan dat daesh nooit verder dan deze regio richting uw dorp kwamen (CGVS p. 6). Het jaar dat daesh naar Marki Khail kwam, is meteen ook het jaar dat de klopjacht van de taliban op uw neven al begon (CGVS p. 15). Verder meer gaf u aan dat uw regio gecontroleerd werd door de taliban (CGVS p. 5) en dat de mensen in uw dorp en de omringende dorpen alles behalve voorstander waren van daesh (CGVS p. 12-13 en 17). Eens bekend raakte in uw regio dat er leden van daesh in uw dorp woonden, begonnen de mensen van de andere dorpen jullie naar eigen zeggen zelfs te haten (CGVS p. 17). Op basis van de veiligheidssituatie die u schetst, de nog maar korte aanwezigheid van daesh in een regio die geografisch gezien niet bij uw dorp in de buurt lag en het uitgesproken standpunt dat de mensen uit uw regio klaarblijkelijk ten opzichte van daesh innamen, is het zeer bevreemdend hoe uw neven plots onopgemerkt de rangen van daesh vervoegden. Door uw vage uitleg en gebrekkige duiding weet u het CGVS dan ook allerm minst te overtuigen van uw neven hun banden met daesh, waardoor uw gehele vluchtrelaas logischerwijze volledig op de helling komt te staan. Bovendien legde u geen enkel stuk neer ter staving van hun band met daesh, waardoor dit an sich niets meer is dan een blote bewering die u niet hard kunt maken.

Ten tweede weet u de geloofwaardigheid van uw relaas aan de hand van uw verklaringen over de acties die de taliban ondernamen om een einde te brengen aan het vermeende lidmaatschap van uw neven bij daesh allerm minst te herstellen, integendeel. Zo zijn uw verklaringen met betrekking tot dit aspect van uw vluchtrelaas bezaaid met inconsistenties. Daar waar u uzelf afdeed als aanspreekpunt van de familie, was het de imam die bezocht werd door de taliban en die werd verzocht om aan u de boodschap over te brengen om uw neven te doen stoppen met werken voor daesh (CGVS p. 12). Niet alleen is deze vooropgestelde werkwijze uiterst omslachtig, ook strookt deze werkwijze allerm minst met de aanwezigheid van de taliban in uw dorp die u vooreest schetste. Zo wist u hieromtrent te vertellen dat de taliban in het kader van de controle die ze hadden over uw dorp zich vrij in uw dorp begaven, checkposten oprichtten waar het hun uitkwam, Ushr vroegen aan de dorpsgenoten (belasting op de oogst) en zonder reden mensen arresteerden (CGVS p. 5-6). Dat u desondanks nóóit met de taliban oog in oog kwam te staan en steeds in de mogelijkheid was om van hen weg te lopen wanneer nodig, streeft alle logica voorbij (CGVS p. 12 en 14, en zie administratie dossier ‘bemerkingen bij notities persoonlijk onderhoud’ en CGVS p. 18). Niet alleen staat deze plots indirecte aanpak ten aanzien van u in groot contrast met de harde en directe aanpak die u vooreerst vooropstelde, ook

ondergroef u op deze wijze eigenhandig uw eigen rol als oudere, en bijgevolg ook als aanspreekpunt, van de familie.”

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar landeninformatie waaruit zou blijken dat geheimhouding een belangrijk aspect zou vormen bij de rekrutering en werking van Daesh. Daargelaten dat algemene landeninformatie geen afbreuk kan doen aan de concrete en omstandige motivering van de bestreden beslissing zonder deze informatie te betrekken op de persoonlijke situatie van verzoeker zelf, merkt de Raad op dat deze landeninformatie geenszins betrekking heeft op de concrete werking van Daesh in Afghanistan, doch zich eerder richt op radicalisering in het algemeen. De relevantie van de door verzoeker aangevoerde landeninformatie is aldus zeer beperkt gelet op de specifieke Afghaanse context voorhanden.

Wat verzoekers verwijzing betreft naar zijn militair profiel, merkt de Raad op dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, zoals reeds werd toegelicht.

Vervolgens merkt de bestreden beslissing terecht op dat de gedragingen van de taliban niet geloofwaardig zijn:

“Ten tweede weet u de geloofwaardigheid van uw relaas aan de hand van uw verklaringen over de acties die de taliban ondernamen om een einde te brengen aan het vermeende lidmaatschap van uw neven bij daesh allerminst te herstellen, integendeel. Zo zijn uw verklaringen met betrekking tot dit aspect van uw vluchtrelaas bezaaid met inconsistenties. Daar waar u uzelf afdeed als aanspreekpunt van de familie, was het de imam die bezocht werd door de taliban en die werd verzocht om aan u de boodschap over te brengen om uw neven te doen stoppen met werken voor daesh (CGVS p. 12). Niet alleen is deze vooropgestelde werkwijze uiterst omslachtig, ook strookt deze werkwijze allerminst met de aanwezigheid van de taliban in uw dorp die u vooreerst schetste. Zo wist u hieromtrent te vertellen dat de taliban in het kader van de controle die ze hadden over uw dorp zich vrij in uw dorp begaven, checkposten oprichtten waar het hun uitkwam, Ushr vroegen aan de dorpsgenoten (belasting op de oogst) en zonder reden mensen arresteerden (CGVS p. 5-6). Dat u desondanks nooit met de taliban oog in oog kwam te staan en steeds in de mogelijkheid was om van hen weg te lopen wanneer nodig, streeft alle logica voorbij (CGVS p. 12 en 14, en zie administratie dossier ‘bemerkingen bij notities persoonlijk onderhoud’ en CGVS p. 18). Niet alleen staat deze plots indirecte aanpak ten aanzien van u in groot contrast met de harde en directe aanpak die u vooreerst vooropstelde, ook ondergroef u op deze wijze eigenhandig uw eigen rol als oudere, en bijgevolg ook als aanspreekpunt, van de familie.”

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing. Een zulks verweer is niet dienstig. Verzoeker brengt immers geen nieuwe, concrete elementen aan waaruit blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing foutief zou zijn. Integendeel, verzoeker beperkt zich tot een loutere parafrasering van zijn eerdere verklaringen.

De Raad merkt verder op dat de bestreden beslissing zich mag baseren op het geheel van de verklaringen van verzoeker ter beoordeling van zijn geloofwaardigheid, waarbij het verklaarde gedrag van derden een nuttig element kan vormen bij deze beoordeling. De mate van detail, consistentie en de plausibiliteit zijn onder meer factoren die spelen bij de beoordeling van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming, en verzoeker toont geenszins aan dat de bestreden beslissing deze factoren niet betreft in zijn beoordeling. De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen. Een theoretische verwijzing volstaat hiertoe niet.

Vervolgens merkt de bestreden beslissing op pertinente wijze op dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde:

“Verder meer was u zeer onduidelijk over het aantal keren dat de taliban voor opschudding zorgde in uw dorp tijdens hun zoektocht naar uw neven. Vooreerst schetste u tijdens uw persoonlijk onderhoud een situatie waarin de taliban een specifiek, maar noemenswaardig, aantal keer leek langs te komen. Zo gaf u aan dat de taliban telkens het huis van uw maternale oom binnenviel in hun zoektocht naar uw neven, waarna ze bij de eerste de keer de imam bezochten, de drie daaropvolgende keren willekeurig uw dorpsgenoten aanvielen. Hierna namen ze een oudere imam gevangen en kwamen ze nog een keer voordat ze effectief een van uw neven aantroffen, gevangennamen en doodden. Volgens uw verklaringen zou de taliban dus zo’n zevental keer zijn langsgelopen (CGVS p. 12-13). Het aantal keren dat u naar aanleiding van hun voornoemde passages door uw dorp zelf het huis van uw maternale oom bezocht om met uw tante te redenen, kon u naar eigen zeggen dan weer niet meer bijhouden (CGVS p. 17). Doch specificeerde u in tegenstrijd hiermee ook

tijdens uw persoonlijk onderhoud dat de taliban net voor het jaar 1399 uw neven begonnen te zoeken, dat ze tussen hun eerste en tweede bezoek 20 dagen tot een maand tussen lieten en dat één van uw neven reeds aan het begin van het jaar 1399 door de taliban werd gedood (CGVS p. 15, 17-18). Meer specifiek gaf u alsook aan dat de taliban tot twee of drie keer kwamen en dat de laatste keer één neef werd aangetroffen en gedood (CGVS p. 14). Een omschrijving en aantal dat alles behalve overeenstemt met de wederkerende tirannie van de taliban die u tegelijkertijd trachtte te portretteren, noch met uw eerdere verklaringen (supra). Een dergelijke inconsistente en weerom weinig verhelderende situationele duiding, doet nogmaals de wenkbrauwen fronsen.

Deze trend zette u ten derde verder met uw ontwijkende verklaringen over wat er zich precies afspeelde in de nasleep van het overlijden van één van uw neven door de hand van de taliban. Zo legde u eerst en vooral ronduit tegenstrijdige verklaring af met betrekking tot het vertrek van de familie van uw neven uit uw dorp. U gaf vooreerst aan dat u vernam van aanverwanten dat zij na de begrafenis 's nachts uw dorp verlieten. U ging zelfs naar hun huis om dit te verifiëren (CGVS p. 19). Vervolgens paste u verrassend genoeg uw vooropgestelde tijdslijn aan. Zo was de familie van uw neven plotsklaps, na vooreerst in allerijl te zijn vertrokken in de nacht na de begrafenis, pas na twee à drie dagen vertrokken uit uw dorp (CGVS p. 20). Een veelzeggend verschil. Daar waar u bovendien vooreerst bij de Dienst Vreemdelingenzaken wist te vertellen dat deze familieleden verhuisden naar Jalalabad, was dit tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS plots uw geheugen ontglipt. Eens hiermee geconfronteerd verklaarde u deze vergetelheid door te zeggen dat u niet wist waar ze in Jalalabad woonden en dat u dit pas te weten kwam toen uw neven gearresteerd werden door de voormalige Afghaanse autoriteiten (CGVS p. 19). Een allerminst rechtzettende verklaring, gezien er tijdens uw persoonlijk onderhoud niet werd gevraagd naar of u hen wist te lokaliseren op dát moment. Ook op dit vlak liet u aldus na een duidelijke en consistente situatieschets te geven."

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat zijn verklaringen foutief werden geïnterpreteerd. Verzoeker stelt dat hem werd gevraagd of zijn neven ooit thuis kwamen, en hij daarop stelde dat ze na twee of drie bezoeken van de taliban thuis kwamen. Dit is foutief, verzoeker verklaarde dat hij niet wist of zijn neven thuis kwamen (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 14). Verzoekers verklaringen hadden dan ook noodzakelijkerwijze betrekking op het aantal bezoeken van de taliban. De nuancering die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen is niet dienstig.

Verzoeker tracht verder in zijn verzoekschrift zijn tegenstrijdig bevonden verklaringen aangaande het vertrek van zijn neven te herstellen door te wijzen op de werkelijke betekenis van zijn bewoordingen. De Raad is van oordeel dat dergelijk verweer er niet in slaagt afbreuk te doen aan voormelde tegenstrijdigheid. Verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen.

Nog merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende:

"Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Het feit dat u hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam, een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming."

Een dergelijke vaststelling kan wel degelijk gebruikt worden ter beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, gezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk indient. Het feit dat verzoeker de kans had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een ander land, maar dit heeft nagelaten, vormt dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen als dusdanig de ernst van zijn vrees voor vervolging relativeert. Verzoekers theoretische verweer doet hieraan geen afbreuk, temeer daar het de specifieke context van de Europese Unie niet in rekening brengt.

Tot slot oordeelt de Raad op pertinente wijze dat het van weinig logica getuigt dat verzoeker de schuld kreeg voor wat zijn neven overkwam:

“Dat u ten vierde gevisieerd zou worden door daesh en uw familie die werkte voor daesh, omdat u onrechtstreeks verantwoordelijk wordt geacht voor de dood van één van uw neven en de arrestatie van uw drie andere neven, streeft evenzeer alle logica voorbij. Zo schetste u zelf een situatie waarin het logisch zou zijn dat u als oudere van de familie uw familieleden die banden hebben met daesh hierop zou aanspreken. In het kader hiervan ging u in gesprek met de vrouw van uw maternale oom en gaf u haar vooreerst het advies om haar zonen ervan te overtuigen hun banden met daesh te verbreken. Wanneer zij hiernaar geen oren had, raadde u haar aan om met haar zonen het dorp te ontvluchten of naar de voormalige Afghaanse autoriteiten te gaan (CGVS p. 12-14 en 19-20). De stappen die u ondernam en op basis waarvan u beschuldigd wordt als verrader, lijken allerm minst stappen die er op wijzen dat u ook effectief beschuldigd zou kunnen worden als verrader. Immers portretteerde u uzelf eerder als bemiddelende en adviserende actor die als spreekbuis fungeerde voor de familie en de dorpsgenoten die bij u hun beklag zouden hebben gedaan. Het is dan ook zeer bizar dat er vervolgens met de vinger naar u zou worden gewezen. In het kader hiervan moet er eveneens op gewezen worden dat heel het dorp en de omliggende dorpen volgens u op de hoogte waren van de activiteiten van uw familie voor daesh (CGVS p. 12-14 en 17). Dit maakt het eens te meer absurd dat u specifiek de schuld kreeg voor wat er uw neven overkwam.”

Verzoeker laat dit motief in zijn verzoekschrift geheel ongemoeid. Bijgevolg blijft voormeld motief onverminderd gehandhaafd.

Waar verzoeker op algemene wijze kritiek uit op de bestreden beslissing en stelt dat er een te subjectieve beoordeling werd gemaakt, toont hij met zijn algemene kritiek in het verzoekschrift niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden, noch dat er sprake is van enige vooringenomenheid in zijn hoofde.

Waar verzoeker verder nog verwijst eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk.

De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22 en 24-25). Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22).

Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

UNAMA rapporteerde dat publieke lijfstraffen blijven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter

kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20).

Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022).

Wat personen die Afghanistan verlieten betreft, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51).

Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of

en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd.

Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100).

Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023 en EUAA “*COI Query Afghanistan. Major legislative, security-related and humanitarian developments*” van 2 februari 2024, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de

tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” mei 2024, p. 52-61).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Teneinde zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, kan verzoeker nieuwe elementen aanvoeren via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Verzoeker beperkt zich er echter toe in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota louter naar zijn verblijf in België te verwijzen en op algemene wijze te poneren dat hij geïntegreerd is. Ter staving van diens betoog worden enkele loonbrieven neergelegd. Ook zou verzoeker Engels en Frans spreken.

De Raad merkt hierbij op dat het loutere verblijf van verzoeker in België, desondanks de driejarige duur, niet doet leiden tot de vaststelling dat verzoeker op een dusdanige manier Westerse normen en waarden heeft geïnternaliseerd dat een terugkeer naar Afghanistan niet meer mogelijk is. Het feit dat verzoeker werkt in België, zonder dat hierbij enige duiding wordt gegeven, doet evenmin vermoeden dat er in hoofde van verzoeker enige sprake is van een risico op gepercipieerde verwestering. De vaststelling dat verzoeker Engels en Frans zou spreken zegt op zich ook niets over enige verwestering in hoofde van verzoeker.

Wat verzoekers verwijzing naar diens militair profiel betreft, wijst de Raad op de hogere gedane beoordeling waaruit volgt dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan een zulks element niet doen besluiten tot een verhoogd risico op gepercipieerde verwestering.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie.

Wat diens persoonlijke omstandigheden betreft, verwijst verzoeker naar zijn asielrelaas en zijn profiel als soldaat als risicoverhogende factoren. Daargelaten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker opgesomde elementen, zijn deze geenszins factoren die een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld teweegbrengen.

Verder voert verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP